

Prima perspectivă asupra istoriei:

Scaunul de domnie și revelarea slavei lui Dumnezeu în veșnicie

4:1-5:14

Prima perspectivă asupra planului lui Dumnezeu începe cu Tronul lui Dumnezeu din Ceruri. Înainte de a ne vorbi despre lucrurile de pe pământ, Duhul ne conduce mai întâi spre inima veșniciei, la însuși Tronul de domnie al Creatorului. Perspectiva pe care ne-o propune Duhul asupra planului lui Dumnezeu cu pământul este una de sus în jos. Ni se reamintește că tot ce se petrece pe pământ nu este singura realitate și nu este nimic la întâmplare. Deasupra este Tronul Cereșc care aduce toate lucrurile în ființă și le susține prin puterea Sa. Elementul central al curții Cerești este Scaunul de domnie al Creatorului. Cel ce șade pe Tron este de o frumusețe și strălucire care îți taie răsufarea. Un alt lucru pe care îl subliniază Ioan este sfințenia și măreția Sa: „*Din Scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete.*” Acest verset ne aduce aminte de imaginea sfințeniei lui Dumnezeu revelată pe muntele Sinai, când poporul a cerut lui Moise să vorbească el cu Domnul ca ei să nu mai audă glasul sfințeniei și măreției Lui, iar Moise însuși a zis: „*Sunt îngrozit și tremur.*” Dar înainte să ne vorbească despre aceste fulgere și tunete, Ioan descrie un minunat curcubeu. Cu siguranță că acest curcubeu transmite ideea de frumusețe și slavă. Dar dacă este și un simbol vechi-testamentar, cu siguranță că face trimitere la legământul făcut de Domnul cu Noe, la legământul de pace și îndurare făcut cu oamenii și pământul în urma jertfei aduse de Noe, în ciuda păcatelor ce aveau să fie înfăptuite pe pământ. Iată că, înainte să ne descrie fulgerele și tunetele ce ies din Scaunul de domnie, Ioan ne descrie un curcubeu al îndurării și al păcii. Aceste imagini ne aduc aminte de cele două fațete fundamentale ale caracterului lui Dumnezeu: îndurarea Sa și dreptatea Sa. Iar ordinea nu pare să fie întâmplătoare: mai întâi curcubeul și apoi fulgerele. Este aceeași ordine din rostirea numelui lui Dumnezeu din Exod 34. Moise, nemaînțelegând relația dintre îndurarea și dreptatea lui Dumnezeu, se apropie de Domnul și îi Cere să vadă slava Lui. Atunci Domnul îl așează pe munte și rostește Numele Domnului, adică frumusețea caracterului Său: „*Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul,*

dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exod 34:6-7). Din perspectiva Tronului Ceresc, a limbajului din Apocalipsa 4, putem spune că Domnul Se prezintă lui Moise mai întâi ca un curcubeu și apoi ca niște fulgere și tunete. Slava și frumusețea Celui ce șade pe Scaunul de domnie stă în armonia desăvârșită între dreptatea și îndurarea Sa, între sfințenia și dragostea Sa.

Observăm că, în descriere, se folosește limbajul Cortului Întâlniri. Chivotul simboliza Scaunul de domnie al Domnului care era înconjurat de heruvimi, iar înaintea Scaunului de domnie se afla sfeșnicul cu șapte brațe și apoi ligheanul cu apă sau marea de aramă. Aceste elemente se găsesc și în Apocalipsa 4. Înțelegem că, atunci când Domnul i-a dăruit lui Moise poruncile despre Cort, i-a revelat din strălucirea Cerului unde se afla Scaunul de domnie al Domnului. După cum spune și autorul epistolei către Evrei: *„Ei (preoții, urmașii lui Aaron) fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor Cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă Cortul; „Ia seama”, i s-a zis, „să faci totul după chipul care ți s-a arătat pe munte.” (Evrei 8:5).* Cele șapte lămpi de foc sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Este vorba despre Duhul Sfânt care luminează și veghează peste tot ce este creat de El. Marea de sticlă, asemenea cu cristalul ne trimite cu gândul la sfințenia nemărginită a lui Dumnezeu. Dumnezeu emană o sfințenie eternă și în El nu poate fi găsită minciună sau vicleșug. El nu poate locui împreună cu nedreptatea și tot ce este întinat nu poate sta o clipă în prezența Sa. El este de o puritate infinită, iar neprihănirea Sa se înalță mai presus de Ceruri. El iubește dreptatea, adevărul și credincioșia; El nu poate făptui răul sau înșelăciunea. El își este etern fidel Sieși și tuturor celor pe care i-a creat. El nu se poate trăda pe Sine și nici nu poate trăda sau amăgi pe cineva.

Domnul nu este singur în sala Tronului. El este înconjurat de 24 de bătrâni și apoi, mai în apropierea Sa, de patru făpturi vii. Sunt multe discuții legate de identitatea celor 24 de bătrâni și a celor patru făpturi Cerești. Unii teologi susțin că cei 24 de bătrâni ar putea simboliza pe cei răscumpărați sau să fie chiar cei 12 apostoli și cei 12 patriarhi ai lui Israel. Nu cred că Ioan insistă atât de mult pe identitatea lor. Aș înclina să cred că aceștia sunt mai degrabă făpturi angelice. În capitolul 5:8-11, dar și în capitolul 7:13-14, bătrânii nu par să facă parte din mulțimea sfinților răscumpărați prin sângele Mielului.

Ioan, mai degrabă, insistă asupra înfățișării lor decât asupra identității lor. Cei 24 sunt 24 de bătrâni. Acest lucru ne sugerează mult timp petrecut în prezența Celui Sfânt. Ei sunt plini de cunoașterea Celui Preaînalt. Ochii lor s-au desfășurat mult timp în gloria și frumusețea Celui ce este viu în vecii vecilor. Hainele lor albe reflectă sfințenie și curăția. În prezența unui Dumnezeu Preasfânt, doar cei drepți, curați, fără pată pot locui. Cununile de aur ne sugerează o răsplată specială pentru credințioșia cu care L-au slujit pe Creator. Cele patru fapte vii ne trimit cu gândul la heruvimii de pe chivot și la cei văzuți de Isaia în capitolul 6 din cartea sa. Aceste fapte angelice se bucură de o apropiere mai mare de Domnul. Ele sunt pline de ochi pe dinlăuntru și pe dinafară. Imaginea ne sugerează o capacitate specială de a cunoaște și de a descifra tainele frumuseții divine. Ele sunt de asemenea fapte vii, pline de viață și proclamând puterea Creatorului care este un Dumnezeu al vieții, însăși Sursa oricărei forme de viață. El este un Dumnezeu al vieții care oferă vieții o diversitate de forme și oferă fiecăreia o identitate specifică: leu, om, bou, vultur.

Dacă prima parte a capitolului ne descrie sala Tronului Ceresc, ultima parte a capitolului reprezintă o doxologie. Este vorba de reacția fapturilor angelice înaintea frumuseții Celui care șade pe Tron. Este o reacție de închinare, o închinare totală, desăvârșită. Este interesant să observăm că închinarea are trepte diferite iar reacția bătrânilor decurge din cea a fapturilor vii. Ele sunt cele care dau tonul închinării. Ele se bucură de o poziție privilegiată, chiar în apropierea Tronului slavei. Ele au o capacitate deosebită de a explora slava Domnului; sunt copleșite de sfințenia Celui Atotputernic. Spre deosebire de acestea, cei 24 de bătrâni Îl venerază pe Dumnezeu ca sursă și susținător al vieții. Ei se închină ca urmare a cuvintelor celor patru fapte vii. *Iată că cei care Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu deschid calea închinării și au rolul de a dăruia mai departe și celorlalți lucrurile minunate pe care ei le-au descoperit despre El.* În sala Tronului Ceresc, Domnul este în centrul atenției și este Singurul care primește toată slava, cinstea și închinarea! Unii sunt copleșiți de sfințenia Lui, iar alții de puterea Sa de a da și de a susține viața. Cunoașterea sfințeniei lui Dumnezeu este considerată o treaptă superioară de cunoaștere decât cea a contemplării puterii Creatorului. Dacă cei 24 de bătrâni admiră atributele non-morale ale Creatorului, cele 4 fapte vii sunt fascinate de trăsăturile morale ale lui Dumnezeu. Domnul este Creatorul și Sursa vieții, El este

Atotputernic și Atotștiutor. Dar Domnul este și un Dumnezeu moral. El nu este un Tiran Atotputernic. Domnul strălucește în sfințenie. El este credincios Sieși și celorlalți și nu ar putea minți sau înșela pe nimeni. Explorarea trăsăturilor morale ale Creatorului reprezintă o treaptă superioară de cunoaștere a Creatorului. În Cer, Domnul șade pe Tron, iar viața veșnică a celor din sala Tronului este cunoașterea Celui fără sfârșit. Răspunsul la cunoașterea frumuseții Creatorului este o închinare permanentă și totală. Domnul nu este perceput doar ca Cel care merită cea mai multă slavă și laudă, ci singurul care merită toată slava și toată lauda. Ce sugestiv este gestul celor 24 de bătrâni care își aruncă cununile de aur în fața Scaunului de domnie al Domnului. Ei recunosc că toate sunt din El, prin El și pentru El. Într-adevăr, ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit? Ce frumos este Cerul! Făpturile create stau la locul lor și singurul slăvit este Domnul. Ochii noștri au nevoie să se scalde în frumusețea acestui tablou. Noi trăim pe un pământ în care omul vrea continuu să îi ia locul Creatorului. Omul este cel slăvit și acest spirit ne îndeamnă să ne slăvim pe noi înșine și, în cel mai bun caz, Creatorul să primească și El o parte din glorie. Dar imaginea Cerului ne arată cât se poate de clar că normalitatea veșniciei este ca Domnul să fie singurul înălțat. Iar noi, făpturile mâinilor Sale, trebuie să participăm în mod activ și total la înălțarea Numelui Său, singurul Nume. Ne aducem aminte de rugăciunea Tatăl nostru: *„Facă-Se voia Ta, precum în Cer așa și pe pământ!”*. În capitolul 4 din Apocalipsa descoperim cum este Cerul. Noi putem aduce Cerul pe pământ. Putem urma exemplul făpturilor Cerești și să ne îmbătăm de frumusețea Creatorului, ca apoi, să îi aducem o închinare permanentă și totală și, prin închinarea noastră, să deschidem noi ferestre de închinare celorlalți de lângă noi. Doar în această poziție umilă de închinători vom primi fericirea pe care noi o căutăm prin îndumnezeire. Doar când vom cunoaște măreția Domnului, ne vom închina înaintea Lui și vom sluji doar pentru lauda slavei Sale, doar atunci setea eternă a sufletului nostru va cunoaște împlinire. Domnul nu ne Cere închinare totală pentru că este un tiran capricios. Nu, ci pentru că acesta este adevărul: doar El este vrednic de închinare și pentru că doar ca închinători vom cunoaște adevărata împlinire. Planul lui Dumnezeu începe în inima veșniciei și începe cu Domnul. El, Cel fără de început, este începutul oricărui început. El este sursa vieții, El este Cel sfânt, El este Singurul vrednic de laudă. Rațiunea oricărei existențe este cunoașterea și slăvirea

Lui, este viețuirea pentru lauda slavei Sale. Cu toții explorează frumusețea Celui fără de început. **Unii sunt fascinați de trăsăturile Sale non-morale, iar alții pătrund mai adânc în cunoașterea Celui Preaînalt și sunt fascinați de trăsăturile non-morale ale Creatorului.** Acesta este contextul planului Domnului cu întregul pământ.

Este o paralelă interesantă între capitolul 4 și ultimele versete din Apocalipsa 3. *„Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe Scaunul meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe Scaunul Lui de domnie. Cine are urechi de auzit, să asculte ce zice Bisericii Duhul.”* După această minunată promisiune, autorul începe să descrie frumusețea și gloria acestui Scaun de domnie. Pe El șade Creatorul tuturor lucrurilor, în mijlocul laudelor. Citind capitolul 4 din perspectiva promisiunii de mai sus, îți se taie răsuflarea și te întrebi: „Eu voi șede acolo? Nu, e prea mult! E de necrezut!”

În capitolul 5 personajul central este Mielul. Înainte să apară Mielul, Ioan vede o carte în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe Scaunul de domnie. Cartea era scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară și pecetluită cu 7 peceti. Bineînțeles, ne întrebăm, oare ce conține această carte misterioasă? Sunt două interpretări majore în acest sens. Prima ne sugerează că această carte ar conține planul lui Dumnezeu cu pământul și cu oamenii ce aveau să locuiască pe el. A doua interpretare susține că această carte conține judecățile lui Dumnezeu ce aveau să se reverse pe pământ. În principiu, cele două interpretări nu se exclud reciproc. Este adevărat că, la deschiderea fiecărei peceti (poate cu excepția primei peceti), ni se descrie o nouă fază în revărsarea judecății lui Dumnezeu pe pământ. Această observație ar constitui un argument important pentru a doua interpretare. Un alt argument în acest sens îl constituie un pasaj din Ezechiel în care ni se descrie tot o carte scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară: *„Ci să le spui cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta; căci sunt niște îndărătnici! Tu, însă, fiul omului, ascultă ce îți spun! Nu fi îndărătnic, ca această casă de îndărătnici! Deschide-ți gura, și mănâncă ce îți voi da!”* *M-am uitat și iată că o mână era întinsă spre mine, și ținea o carte în chip de sul. A desfășurat-o înaintea mea, și era scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară; și în ea erau scrise bocete, plângeri și gemete. El mi-a zis: „Fiul omului, mănâncă ce vei găsi înaintea ta, mănâncă sulul acesta, și du-te de vorbește casei lui Israel!””* (Ezechiel 2:7-3:1). Domnul pune în gura lui Ezechiel cuvintele judecății Lui asupra casei lui Israel. Apocalipsa capitolul 5 folosește un limbaj asemănător pentru a descrie cartea din mâna dreaptă a

Celui ce ședea pe Tron. Astfel, înclin să cred că, deși această carte ar putea conține întreg planul lui Dumnezeu cu pământul, autorul pare să insiste pe elementul judecății din acest plan.

Nimeni nu s-a găsit vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetea. Oare de ce? Și oare de ce plângea Ioan? Domnul avea un plan cu pământul, un plan cu un final glorios. Răul adus de om trebuie pedepsit și îndepărtat de pe pământ. Pentru aceasta era nevoie de revărsarea judecății. Dar oare, ce era așa greu să aduci judecata lui Dumnezeu pe pământ? Problema era că toți oamenii păcătuiseră și aducerea judecății ar fi însemnat nimicirea tuturor și atunci scopul planului lui Dumnezeu cu pământul nu ar mai fi fost împlinit. Domnul a dorit ca oamenii să umple pământul cu gloria Sa. Nemicirea întregului pământ ar fi însemnat astfel o înfrângere morală pentru Creator: ceea ce El Și-a propus nu a putut realiza. Creatorul însă nu renunță la scopurile Sale cu pământul. Era nevoie de cineva care să aducă judecata divină pe pământ dar, în același timp, să facă posibilă împlinirea scopului lui Dumnezeu cu pământul. Ioan a plâns multă vreme. Era normal să plângă. Pe de o parte, el făcea parte din acest plan. Dacă planul nu ar mai intra în ființă, el însuși nu ar mai exista. Pe de altă parte, era vorba de mântuirea lui și gloria lui Dumnezeu. Dacă nimeni nu era vrednic să aducă judecata și să ducă în același timp la îndeplinire scopul planului lui Dumnezeu cu pământul, atunci, pe de o parte, gloria numelui lui Dumnezeu ar fi fost umbrată, iar pe de altă parte, mântuirea lui Ioan nu ar mai fi fost posibilă. Sau poate Ioan simțea în sufletul său nevoia ca dreptatea să fie înfăptuită pe pământ. Perpetuarea nedreptăților și a răului pe pământ însemna un motiv de mare întristare pentru Ioan. Nu știm sigur de ce plângea Ioan, dar plânsul lui ne comunică că el înțelegea miza și importanța deschiderii cărții. Deschiderea cărții avea o semnificația vitală pentru Ioan. O judecată fără răscumpărare ar fi însemnat sfârșitul pentru Ioan. Nu era vorba doar de curiozitate („Ce o fi în această carte?”) și nici nu era așa de tragic dacă această carte nu se va deschide. În inima lui Ioan descoperim dorința aprinsă ca această carte să fie deschisă. Să plângi în Ceruri? Să ai în fața ta Tronul Ceresc, îngerii, bătrânii, făpturile vii și totuși să plângi? Să te cuprindă disperarea în mijlocul frumuseții și a slavei? Oare ce însemna deschiderea cărții pentru Ioan? Existența sa, mântuirea sa, șansa de a putea fi părtaș pentru veșnicie la gloria în mijlocul căreia era?

Dar unul din bătrâni îi spune lui Ioan: „Nu plânge!” și îi dă vestea bună a biruinței

Leului din seminția lui Iuda. Când Ioan privește spre Leul cel biruitor, el vede însă un Miel care părea înjunghiat. Ne sunt înfățișate multe detalii ca să înțelegem că este vorba despre o Persoană divină, despre Cineva care făcea partea din comunitatea treimii dumnezeiești. Acest Leu este în același timp Rădăcina și sămânța lui David. El este urmașul lui David, un om care a trăit pe pământ. Dar în același timp, El este Rădăcina lui David, Cel care era înainte de David și l-a adus pe David în ființă. Mielul avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul. Observăm o unire totală între Miel și Duhul lui Dumnezeu. Apoi, Mielul este slăvit și glorificat de tot ce există. Știm că doar Domnul este vrednic de laudă și că doar El trebuie glorificat. Mielul însă este una cu Tatăl și va primi închinarea a tot ce există. Înțelegem că nimeni din cei creați nu a putut fi vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetea. Doar Cineva din sânul Sfintei Treimi a putut face acest lucru. Dar de ce? Care a fost secretul biruinței Mielului?

Secretul biruinței Mielului a constat în jertfa Sa desăvârșită. Prin jertfa Sa, El a răscumpărat oameni pentru Dumnezeu din orice seminție și din orice limbă. Ei vor fi o preoție pentru Domnul și ei vor împărăți pe pământ. Prin jertfa Sa, El a putut răscumpăra, din cei păcătoși, un popor pentru Domnul. Domnul putea rămâne drept și totuși să socotească drepti pe cei păcătoși care au crezut în El. Acest popor va umple pământul cu gloria Sa și, astfel, se va împlini scopul măreț al lui Dumnezeu cu pământul. Odată răscumpărat, acest popor dintre cei păcătoși, judecata lui Dumnezeu se putea revărsa peste răul de pe pământ fără ca să fie amenințată împlinirea scopului Creatorului cu pământul și fără ca să fie umbrită promisiunea făcută de El tuturor celor ce vor crede în El și vor călca pe urmele credinței lui Avraam. Răscumpărarea a putut fi realizată doar prin jertfă. Iar dimensiunea ei era așa de mare încât doar o Persoană din sânul Trinității putea fi jertfa. Dimensiunea jertfei a fost eternă, infinită. Povara păcatului omenirii este incomensurabilă. Doar Veșnicia Însăși a putut absorbi și topi în Sine judecata divină pentru păcatele noastre. Mielul a biruit, dar nu prin putere și nimicire, ci prin jertfă și lepădare de Sine. Biruința Sa a oprit plânsul lui Ioan și a deschis calea unei noi închinări a Cerului întreg. Atât capitolul 4, cât și 5, se încheie cu o doxologie. În prima parte a capitolului 4, avem descris Scaunul de domnie și pe Cel ce ședea pe Tron, iar în a doua parte, închinarea celor patru făpturi vii și a celor 24 de bătrâni. În prima parte a capitolul

5, apare Mielul care a biruit ca să deschidă cartea și apoi, în a doua parte a capitolului o nouă doxologie. Dacă facem o comparație între cele două doxologii, este ușor să realizăm că cea din capitolul 5 se află pe culmi mult mai înalte decât cea din 4. Într-adevăr, chiar autorul vorbește despre o cântare nouă. Iată că ceva cu totul nou despre frumusețea slavei lui Dumnezeu a fost descoperit, ceva amețitor, care îți taie răsufarea. E vorba de taina ascunsă de veacuri în Dumnezeu. Și a fost revelată atât de clar încât, atât faptele cât și bătrânii cântă aceeași cântare. Dacă în capitolul 4, faptele vii pătrund mai adânc taina sfințeniei lui Dumnezeu, în capitolul 5, atât faptele cât și bătrânii privesc cu uimire spre același lucru: lucrarea Mielului. Și de data aceasta toți îngerii participă la închinare. Iată că nu doar cei 24 de bătrâni și cele patru fapte vii de lângă Tron, dar toți îngerii privesc cu uimire spre taina ascunsă de veacuri în Dumnezeu și revelată acum în jertfirea Mielului. Dar închinarea nu se oprește la toți îngerii. Toate faptele care sunt în Cer, pe pământ și sub pământ se închină Mielului. Probabil este o imagine spre viitor, spre acel final glorios când orice limbă va slăvi pe Creator și orice genunchi se va pleca înaintea Mielului. Înțelegem rostul planului lui Dumnezeu cu pământul în istoria veșniciei. Este vorba despre o etapă cu totul nouă în cunoașterea lui Dumnezeu. Este revelată taina ascunsă de veacuri în Dumnezeu. Cine ar fi crezut că va coborî de pe Tron și va lua înfățișare de om? Cine și-ar fi putut imagina că, în dragostea pentru vrăjmașii Lui, cel Atotputernic va accepta să fie un miel de jertfă pentru păcatele omenirii? În fața acestui tablou, tot Cerul și tot ce există rămân fără răsufare și cântă o cântare nouă, sunt cuprinși de o închinare eternă, care îi poartă pe culmi nebănuite de înalte.

Capitolele 4 și 5 ne deschid perspectiva veșniciei și ne ajută să înțelegem rostul nostru în istoria acestei veșniciei. Noi suntem în centrul planului lui Dumnezeu în care El și-a descoperit taina ascunsă de veacuri în Sine Însuși. Cine ar fi crezut? Cine ar fi putut visa? Cine și-ar fi putut închipui? Cine ar fi putut bănuși cât de mare este dragostea Creatorului pentru faptele Sale?

Dacă ar fi să analizăm capitolele 4 și 5 din perspectiva elementelor Cortului Întâlnirii, observăm ca în 4 găsim indicii cu privire la chivot, sfeșnic și lighean. În 5 găsim trei indicii noi. Mielul care părea înjunghiat ne trimite cu gândul la altarul de aramă. Potirele pline cu tămâie ne aduc aminte de altarul tămâierii, iar sfinții și poporul cel răscumpărat cu sângele Mielului ne fac să ne gândim la cele 12 pâini care erau

înaintea sfeșnicului. Aceste trei elemente sunt cu totul noi în istoria veșniciei. Ele sunt direct legate de planul lui Dumnezeu cu pământul. Putem spune că, prin planul Său, Domnul și-a schimbat mobilierul în Ceruri. Și, prin această schimbare, S-a putut revela și mai mult făpturilor inteligente create prin voia Sa. Noi nu suntem ne semnificativi în planul Lui. Noi facem parte din mobilierul Său sfânt, din casa care Îl reprezintă și în care Și-a așezat Numele pentru veșnicii.

Dacă ar fi să analizăm capitolul 5 din perspectiva promisiunii din 3:21, am putea spune că acest capitol înalță biruința Fiului care a șezut pe Scaunul de domnie al Domnului. Promisiunea este extraordinară: „*Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe Scaunul meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe Scaunul Lui de domnie. Cine are urechi de auzit, să asculte ce zice Bisericii Duhul.*” În capitolul 4 autorul ne descrie frumusețea Scaunului de domnie al Domnului. Acum, în capitolul 5, autorul ne prezintă biruința Mielului care a șezut apoi pe acest Scaun. Ne putem aștepta, ca următoarele capitole din Apocalipsa, să ne vorbească despre biruința noastră sau condițiile biruinței noastre. Și într-adevăr, în fiecare din secțiunile ce urmează, identificăm anumite condiții pe care trebuie să le îndeplinim pentru ca să biruim. Astfel:

- 1 În capitolele 6 și 7 condiția ca să fim izbăviți din fața judecării divine este să ne spălăm hainele în sângele Mielului.
- 2 În capitolele 8-11 prin exemplul lui Ioan și apoi a celor doi proroci, ni se aduce aminte de responsabilitatea noastră de a fi martori și de a mărturisi lumii adevărul lui Hristos.
- 3 În capitolele 12-15a pasajul insistă pe răbdarea de care trebuie să dea dovadă sfinții în mijlocul prigoanei fiarei și pe refuzul acestora de a se închina fiarei, chiar cu prețul vieții.
- 4 În capitolele 15b-19a este fericit cel ce veghează și își păzește hainele și nu se lasă vrăjdit de slava curvei Babilonului, ci iese hotărât din mijlocul ei.
- 5 Capitolele 19b-22 detaliază împlinirea promisiunii de a șede pe Scaunul de domnie pentru cei care au biruit: „*Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri.*” (21:7).

Revenind la capitolul 5, observ o închinare care cuprinde nu doar Cerul și întreg

pământul. Este o imagine a unui moment din viitor când orice genunchi se va pleca înaintea Domnului. Este interesant că închinarea are loc ca răspuns la revelarea gloriei lui Dumnezeu. Nu este o închinare pe care Domnul o impune prin putere și teroare. Nu este o închinare din teamă, ci este o închinare spontană în fața gloriei lui Dumnezeu. Toate făpturile create vor participa la această închinare, deci și cel rău și îngerii lui. Este de necrezut: cel atât de răzvrătit și împietrit, dușmanul de moarte al Domnului, în fața revelării finale a gloriei Mielului, se va închina înaintea Domnului. Nimeni nu va rezista în fața revelării gloriei finale a Mielului și a Miresei Sale. Cel ce a fost acuzat de tiranie, a murit pentru dușmanii Lui și îi va înălța pe însuși Scaunul Său de domnie. În fața acestui tablou toți se vor închina și vor recunoaște neprihănirea, puterea, înțelepciunea și gloria Creatorului. Oare cât de frumoasă va fi gloria Mielului și a Miresei Sale încât și cei mai înverșunați dușmani ai Domnului vor cânta de bunăvoie laudă Creatorului?